

Corin BRAGA

Fiction-Ltd

Ventrilocul

roman

POLIROM

2022

Intuiția aceasta îi provocă o asociație neașteptată: „Adela are dreptate. Din cauza lui Dorli nu sunt pregătit pentru o relație cu Luiza. Ar trebui să mă eliberez. Trebuie să fac dragoste cu ea ca să mă eliberez”.

Fără să-și dea seama cât de illogică era ideea, Fulviu se dezbracă de haine și le așează în dezordine pe un scaunel. Mai privi ultima oară sobița de teracotă verde și ieși din sala de baie, suflând greu și cu mintea în păclă. Dorli se afla în dormitor, sub plapumă, nu îi vedea decât conturul corpului. Desfăcu așternuturile de pat și se strecură în culcușul cald.

Dorli era și ea goală, îi atinse trupul catifelat cu mâinile, urcă pe sâni și-i mângâie înfometat, apoi coborî spre pântec, trecu prin puful de păr dintre coapse, Dorli se arcui pe spate și îndepărtă picioarele, îi pipăi sexul care se umezise și-l aștepta, creierul i se topi într-o magnă de sânge, cu mișcări bruște se ridică deasupra ei, între picioarele ei care i se încolăciră pe pulpe, întreg pântecul și sexul îi deveniseră o zonă continuă, hipersensibilă și indistinctă, pătrunse în ea și, imediat, înăuntru, doi electrozi organici produsură o descărcare electrică, fără să-și simtă corpul și traseele organelor și fără să mai facă diferența dintre pielea sa și pielea ei, Fulviu dădu drumul lichidului fierbinte din el, cu mici zvâcnete ale picioarelor scăpate de sub control. Dorli se strânse sub el, ca atinsă de aceiași electrozi, îl strânse în brațe, îi acoperi gura cu buzele ei calde și acaparatoare, icnind și gâfâind sacadat, mișcându-se amândoi necoordonat, zvârcolindu-se între cearșafuri.

După ce avu orgasmul și Dorli îi dădu drumul din strânsoarea încleștată, aparent interminabilă și în același timp atât de scurtă, Fulviu se lăsă să cadă într-o parte. Poate că umpluseră patul cu lichid seminal, dar nu îi păsa de asta, oricum era plin de sudoare și nu își simțea prea bine marginile corpului. Își recăpătă suflarea și apoi,

în loc să se întindă destins alături de femeie, cum știa că ar fi trebuit să facă, se ridică de sub plapumă fără să spună un cuvânt și se duse la baie. Nu se privi în oglindă, nu se spală, își îmbracă rapid hainele și ieși în sufragerie.

Aruncă o privire spre dormitor. Cu capul sprijinit într-un cot, Dorli îl urmărea din penumbra patului. Schimbul de priviri dintre ei fu scurt, dar mai plin de înțelesuri decât orice vorbe. „Mulțumesc“, sugeră Fulviu. „A fost dorința mea, nu te simți vinovat“, fulgeră prin ochii lui Dorli. „Știi că acum nu ne mai putem vedea“, îi transmise el. „Așa e, nu ne vom mai vedea. Să nu-ți pară rău“, îl eliberă Dorli.

Fulviu ieși din casă cu sentimente amestecate și tulburi: împlinire pentru că scăpase de povara virginității, vinovăție pentru latura incestuoasă a dragostei, eliberare de sub atracția pe care Dorli i-o provoca, inconștient, de câțiva ani încoace, siguranța proaspătă de a fi matur pe care o căpătase acum în relația cu Luiza, sentimentul de drum care se deschide, de ieșire din tunelul vieții sale de până atunci, neliniștea neclară pe care i-o provoca expresia de pe fața lui Dorli: „Să nu-ți pară rău“, de parcă era un mesaj de rămas-bun pentru totdeauna.

Viața lui Fulviu căpătase, într-adevăr, altă culoare, mai luminoasă. O vreme nu o mai văzu pe Dorli, fără să se simtă însă vinovat, fără să aibă impresia sau bănuiala că ea i-ar fi reproșat ceva. În mod ciudat, nu simțea nici o remușcare pentru faptul că încălcase o interdicție a incestului, era mai degrabă ușurat, eliberat de atracția vinovată, de legătura nespusă. Astfel încât deveni mult mai spontan în relația cu Luiza, mult mai implicat în nebunia viselor lor împreună, mult mai responsabil față de ceea ce i se întâmplă fetei. Își dădea seama că, deși era încă imatură, mai mult mintal decât fizic, Luiza se transforma și ea, pe măsură ce petreceau mai multe nopți și visuri împreună.

Încât nu fu luat prea tare prin surprindere când, într-o bună zi, Luiza exclamă pe neașteptate:

— Hai să ne căsătorim!

— Mi-ai mai spus asta. Nu ești prea tânără? articulă grijuliu Fulviu, ca să-și dea timp să gândească.

Nu vârsta Luizei îl îngrijora, de fapt, fata tocmai îi spunea că a împlinit 18 ani și e majoră, ci amintirea discuției cu Regine Textoris, care îi interzisesese să se apropie de fiica ei. Nu formulase nici o amenințare, dar în ochii ei se învolburase un nor întunecat, o sclipire de teroare, care îl marcaseră pe Fulviu. Era bine să provoace fiara tăcută a apocalipsei care dormea în Regine?

— Ar trebui să o facem repede, până nu apuc să mă gândesc prea mult, spuse el, scuturându-se de amintirea neplăcută.

— Chiar vrei? Cere-mă în căsătorie alor mei!

Fulviu acceptă hotărârea cu aceeași spontaneitate inconștientă ca a Luizei. Întreaga noapte încercă să nu se gândească la cum se vor desfășura lucrurile a doua zi. Dimineața se înfățișă la ușa familiei Textoris, iar Luiza, care îl aștepta, îi deschise și-i făcu semn că mama ei se află la bucatărie, iar tatăl în dormitor. Fulviu decise pe loc că trebuie să înceapă cu partea cea mai grea, așa că se îndreptă spre bucatărie. Regine bea o ceașcă de cafea, privind pe fereastră.

— Doamnă Textoris, am venit să o cer pe Luiza în căsătorie, mitralie Fulviu cuvintele, ca să nu i se taie răsufierea și să se bâlbâie.

Pronunțase cererea privind în jos, apoi ridică imediat capul spre Regine. Mama fetei îl privea cu ochii măriți. Într-o fracțiune de secundă se petrecură mai multe lucruri, încât timpul păru să se condenseze într-un cristal de diamant. Din cauza dilatării, pupilele femeii își pierdură conturul și opacitatea de piatră de onix, se fisurară parcă infinitezimal, din toate celulele microscopice, dezvelind

dedesubt pielea neagră, caldă, strălucitoare, a unui animal acvatic ce tocmai iese din abis. Înainte ca apariția să apară în vizorul ochilor, Regine împrășcă gura de cafea pe care tocmai o sorbise, sub presiunea unei explozii necontrolate de aer urcând din plămâni. Aburul stropilor formă un mic nor în expansiune și se întipări pe peretele de lângă ușă, la câteva palme de Fulviu. În urma pufniturii, ca o primă răbufnire ce anunță erupția unui vulcan, din pieptul și rărunchii femeii începu să urce la suprafață, prin tubul traheii, un fel de icnet metalic, sacadat. Lui Fulviu îi trebui un scurt interval ca să înțeleagă că e un răs, un răs prea puțin omenesc, cu ecou de cavernă, ca și cum ar fi urcat din vârstele geologice ale tuturor regnurilor ce au premers omul. În același timp, Leviatarul cu pielea neagră pulsând ce se ivise în ochii femeii se pregătea să se arate în întreaga lui înfățișare.

Fulviu nu așteptă însă metamorfoza, părăsi ușa bucătăriei și se îndreptă spre dormitor. Michael Textoris, în pijama, cu părul vâlvoi de la somn, tocmai se ridica pe marginea patului, alertat de izbucnirea de răs a Reginei. Fără să-i dea timp să se reculeagă, Fulviu recită și în fața lui cererea în căsătorie. Michael rămase cu ochelarii de citit în mână, îl privi lung pe tânăr, apoi, încurcat, pentru a-și ascunde emoția, începu să se agite, ieși complet de sub plapumă, depuse cartea și ochelarii pe noptieră, încălță papucii de casă și se ridică în picioare.

— Ia loc, făcu el, eliberând un scaun de haine și arătându-i-l lui Fulviu. Iartă-mă că nu sunt în costum, adăugă mucalit, fără intenția de a fi ironic, arătând spre pijamaua în care era îmbrăcat. Regine, ai auzit? Băiatul ne-o cere pe Luiza în căsătorie, continuă el cu voce joasă, vorbind mai mult cu sine decât cu soția lui de la bucătărie, folosind imaginea acesteia drept martor al surprizei sale.

Râsul dement al femeii răzbătea în continuare în întregul apartament.

— Regine, ce e cu tine?! ridică Michael glasul. Cred că i-ai provocat un șoc, se întoarse el către Fulviu, parcă scuizându-se. Face o criză de isterie, mă duc să-i dau un calmant.

Pe una dintre noptiere se afla o trusă medicală de prim ajutor. Michael scoase din ea o seringă de plastic și o fiolă de lichid gălbui. Sparse fiola, trase calmantul în seringă, împinse pistonul până făcu să țâșnească un fir subțire și porni spre bucătărie. În ușa dormitorului însă se ciocni de Regine, care intră în forță. Dat la o parte de izbitură, Michael se pomeni că își implântă singur seringă în gât. Cu coada ochiului, preț de o secundă, Fulviu îl văzu împleticindu-se înapoi spre pat, cu seringă înfiptă în carne ca un fruct prea copt, bălângânindu-se caraghios, gata să se rupă de pe creangă.

Dându-l pe Michael la o parte din calea ei, Regine pătrunse în cameră cu un elan de neoprit. Folosind inerția mișcării, cu un gest al mâinii drepte arcuit prin lateral, trimise ceașca de cafea, pe care o adusese cu sine, spre Fulviu. Având aceeași percepție accelerată, de parcă orologiul din hol se oprise pentru el, tânărul văzu proiectilul venind spre el cu încetinitorul. Avu vreme să citească expresia de pe fața femeii, care îi transmitea cu maximă claritate: te-am prevenit să nu faci asta! Ce era mai ciudat era faptul că mimica femeii nu trăda o izbucnire de mânie, ci mai degrabă una de spaimă. Regine îl pedepsea pe Fulviu nu ca o stăpână ale cărei ordine au fost încălcate, ci ca o sclavă care își dă seama că, din pricina neglijenței sale, minotaurul a fost eliberat din labirint.

Ceea ce dezmințea expresia chipului era privirea femeii. În pupilele lui Regine Textoris sfârșise prin a ieși la suprafață cașalotul cu piele neagră din adâncuri. În secunda aceea țintuită în afara timpului, Fulviu avu însă altă viziune: făptura eliberată nu era o orcă ucigașă sau alt animal preistoric, ci un demon cu piei și colaci de grăsime

negri-vineții. Era chiar diavolul care îi bântuia visele. În răsul lui Regine, care încă îi stăruia în auz, deși femeia amuțise, reverbera hohotul batjocoritor al măscăriciului vânat Moloh, ce îi teroriza nopțile.

Viziunea fu însă repede ștearsă de ceașca de cafea pe care Regine o aruncase spre Fulviu. Timpul înghețat își reluă mersul, iar proiectilul reporni, de neoprit, spre capul tânărului. Acesta nu avu timp să-l evite, ceașca îl lovi în partea stângă a frunții, în lateral. Deși nu avea marginile tăioase, cana îi despică pielea și desenă o rană de sânge până la tâmplă. „Însemnul diavolului!”, apucă Fulviu să gândească, înainte ca lovitura să-i provoace un șoc și să-l orbească.

Când își reveni, după câteva minute, se afla în sala de baie. Michael Textoris, care apucase, se vede, să-și scoată seringă înfiptă în gât, îl ținea aplecat deasupra chiuvetei și i tampona rana cu șomoloage de vată înmuiate în apă și parțial în spirt. După ce îi curăță fruntea și opri sângele, cercetă marginile despicate ale tăieturii și comentă mai mult pentru sine:

— Nu e grav, nu e adâncă. Nu trebuie cusută, câteva copci vor fi îndeajuns. Dar mi-e teamă că va rămâne o cicatrice.

— Sunt bine, mi-am revenit, spuse Fulviu, așezându-se pe marginea căzii. Nu vă mai ocupați de mine, vedeți ce fac ele.

Într-adevăr, nici una din femeile Textoris nu era bine. După ce îl rănise pe Fulviu cu cana, Regine redevenise de gheață, ca un călău mascat prin care zeii au pedepsit un muritor. Încetase să rădă, trăsăturile chipului deveniră imobile, de statuie, iar obloancle pupilelor se închiseră, lucioase și impenetrabile, peste făptura monstruoasă halucinantă de Fulviu. Cu o rigiditate de om îmbrăcat în armură sau de automat cu mișcări mecanice, geometrice, limitate, se întinse în patul ei, pe spate, cu mâinile pe piept,